

PÄR-RHUNES ORKESTER FRÅN FREDROS HINNER INTE MED ALLA ENGAGEMANG

ARVIKA (VF) För fem år sedan började de spela lite smått vid olika arrangemang hemma i bygdegården i Fredros och nu är de så efterfrågade att de har varje lördagskväll bokad även för den kommande sommarsäsongen. Det gäller alltså Pär-Rhunes orkester som numera blivit något av ett givet dragplåster för dansarrangörerna i Västvärmland. På senare tid har de även vidgat sitt verksamhetsfält till stora delar av det övriga Värmland och till sommaren har de även en del framträdanden utanför den värmländska provinsen spikade.

Sittande fr. v. Lennart Forsberg dragspel (elektroniskt), Lars-Eric Andersson kapellmästare som spelar bas och Rune Forsberg gitarr. Stående: Pär Rosenqvist saxofon, Torsten Gathe trumpet och Sven-Olof Wästman trummor.

Fredag och lördag spelar de året runt och dessutom blir det även någon söndagskväll eller onsdag, vartill kommer en övningskväll per vecka som man fortfarande förlägger till bygdegården i Fredros. Alla sex orkestermedlemmarna har vidare sina ordinarie arbeten att sköta och gör således hårda arbetsveckor. Lars-Erik Andersson som är kapellmästare i gänget är dock nogga med att framhålla att deras respektive arbetsgivare visat stort tillmötesgående i de fall de begärt ledighet för att klara sina musikarrangemang. I somras när det blev allt för jobbigt fick även en del av dem tjänstledigt en tid utöver den ordinarie semestern.

Om vi ska syna Pär-Rhunes lite närmare i sömmarna kan vi nämna att kapellmästaren Lars-Eric Andersson som spelar bas och är 34 år arbetar i skogen, där han haft sin utkomst allt sedan han själv började tjäna sitt uppehälle.

Lennart Forsberg, som är äldst i gänget med 43 år på nacken hanterar det elektroniska dragspelet. Som skogsförman har även han sin dagliga sysselsättning i skogen.

Brodern Rune Forsberg, 33 år, spelar gitarr. Han arbetar som bilreparatör i Gräsmark och som sådan är han även en tillgång om orkesterekipaget skulle krångla. Han har även specialiserat sig en hel del på elektroteknik som numera hör till när det gäller dans-

musik.

Trumslagaren Sven-Olof Wästman, 26 år, har övergett skogen och arbetar nu som svetsare i Arvika.

Vokalisten Pär Rosenqvist, 23 år, är yngst och hanterar saxofon både när det gäller alt, tenor och sopran. Han har sin dagliga arbetsplats på Svenska Piano/Malmsjö i Arvika och han pysslar således med musikinstrument även till vardags.

Trumpetaren Torsten Gathe, 39 år, sjunger även när det gäller gammalvals. Han har tidigare arbetat på pappersbruket hemma i Koppom och har nu börjat arbeta på Norma i Ämotfors.

De fyra förstnämnda har varit med allt från starten i Fredros och Pär Rosenqvist kom med något senare, medan Torsten Gathe kom med i Pär-Rhunes för ungefär ett år sedan. Under de gångna åren har de hunnit bli ett väl sammanställt musikergång med en popularitet som sprider sig i allt vidare cirklar.

Att det är ett företag med rätt betydande ekonomiska insatser torde framgå av att utrustningen med orkesterbilen går på runt 60.000 kronor, utan att det rör sig om något speciellt vrålåk till bil. Den måste dock vara driftsäker. Största investeringen gäller dock den musikaliska utrustningen med alla elektroniska tillbehör som numera hör till.

— Vi har satsat helt på att spela dansmusik med sådan takt och rytm som det är lätt att dansa efter, säger Lars-Eric Andersson och det är tydligen detta som slagit an. Det finns nämligen flera belägg för detta. Som redan nämnts har orkestern blivit ett dragplåster i allt vidare kretsar och när man spelar utanför Västvärmland händer det rätt ofta att en del av publiken åker med just dit där man får svänga om till Pär-Rhunes.

— Vi är nogga med att förnya oss, säger Lars-Eric, samtidigt som vi håller vår egen stil. Samtidigt som vi övar in de nya låtarna som kommer spelar vi någon gammalvals emellanåt och det har blivit väl emottaget.

— Det har faktiskt hänt att vi spelat fyra kvällar en del veckor, men det blir för mycket, säger kapellmästaren, när vi samtidigt har våra ordinarie arbeten att sköta. Att gå helt över till musiken har vi heller inte tänkt oss. De ordinarie arbetena torde vara bra att ha kvar, säger ledaren för det sympatiska musikergänget som minst av allt lagt sig till med några divalater. Kanske är det till syvende och sist detta som bidragit till att publiken trivs så bra med dem?

Jison